

Vasia Bakogianni

Θα γίνω σαν αυτόν τον κάποιον
καλός και άγιος και καινούριος
απλός και γνήσιος
με ομόνοια στο φρόνημα
λιβάνια και φαλάγγια κόπων στο χαρτί.
Στείλε αφοσίωση σ' αυτόν που ξέρει τι ζητάς
και το φαί σου θα στο δέσει με τον κύβο
με νεύρα που αντηχούν -θα σκέφτεσαι κομψά
κάτοικε του Πογκρόμ-
ως πέρα κάτω από τους γεραμούς,
τους πρόθυμους αναγνωστάριους,
τους χολικούς και πρόσφατα δαρμένους.
Έλα άλογο που θέλει χαλινάρι,
κολλύριο αποδοχής και θα υπάρξεις στη μικρή σου πόλη
έπειτα.

Κάντο να μοιάζει με αυτόν τον κάποιον.
Να μπαίνει σε σελίδες και να χωράει σε κασετίνες,
να γράφεται στις τουαλέτες των σχολείων,
να δέχεσαι τηλέφωνα και να' ναι το βραβείο.

Υπάρχει ένας Θεός, πατέρας, παντομίμος και για σένα
κειμενογράφε της προφυλαγμένης αληθείας
μ' ένα σκληρό ψωμί είσαι κεφάλτος
γιατί η εκτίμηση είναι το δώρο της δεκαπεντάλεπτης θυσίας σου.
Και πάλι φίλοι.
Άρχοντες, κουρελούδες και βαρθολομιοί
προκρίνονται για το καρότο.

Σ' αυτό το πανδοχείο
στη μέση του Ατλαντικού
άνοιξα τα φτερά μου
αποκοιμήθηκα ένα τρίλεπτο
κι αυτά σήκωσαν σκόνη μέχρι τη Σαχάρα
κάποιος μου μίλησε σε ξένη γλώσσα
έμαθα αργότερα ότι ήταν αγγλικά
μου έλεγε να μείνουμε κάτω απ' το νερό
και μου' κλείσες το στόμα
'Ηθελα να σου πω ότι μούσκεψε το φουστάνι μου
ότι φοβόμουνα και ήθελα να φύγω
αλλά δε μ' άφησες
Σε είχα αγοράσει για 100 δραχμές
και ήθελα να φύγω
εκείνη τη στιγμή,
να πω ότι ήσουν επικίνδυνος.
Πάντα το θέλω
πάντα θέλω να δω τι γίνεται στο τέλος
χωρίς την ενδιάμεση αγωνία.
μα μοιραζόμασταν τα ίδια χούγια πρώτα και ύστερα

Τότε μου έλεγες για κάμερα μέσα σ' ένα κουτί
που θα' βαζες κρυφά στην αίθουσα
και θα τραβούσες χωρίς να υποπτευθούν οι άλλοι
Θα ήμασταν προνομιούχοι
Θα ζούσαμε σ' ένα πανί για πάντα.
Τώρα μπορώ να έχω όλο το αφιέρωμα δικό μου
χωρίς κανέναν ανταγωνισμό
Μπορώ να είμαι δόκτορας της άχρηστης πληροφορίας
γιατί είμαι ο μόνος διεκδικητής.
Μπορώ να έχω όλο το βυθισμένο πλοίο
και μια αφίσα που θα δείχνει
το ταξίδι χωρίς να σ'έχω συναντήσει,
αφού σ' αγόρασα.

για 100 δραχμές.
και ήμουν μες στην αγωνία
ένα ευτυχισμένο κατακάθι
που κύκλωνε το μύθο
ο έρωτάς μου δε σταματούσε σε γωνίες,
δεν αναγνώριζε ούτε σύνορα, ούτε φάτσες φτωχές,
ήταν το αύριο σταματημένο σε μια προπέλα που
έσκιζε το προσδόκιμο
και όταν πέταξες το κιβώτιο και το είδα
ήξερα ότι η φιλοδοξία σου είχε εκπληρωθεί
και ότι δε σ' ένοιαζε ποτέ
ότι η τσουγκράνα που αναμούχλευε την άμμο
ήταν δικιά σου, δικιά σου και η κάρτα, μου την έδωσες
γιατί έτσι θα σ' έκανες χαρούμενο
κι εμένα αλκοολική
με το νερό του ωκεανού

πλησίασα και κοίταξα τη φάτσα μου στο τζάμι
απ' το πλάι
και κούνησε μια τρίχα αντιδραστικά το χέρι της
μόνο αυτή ήταν δικιά μου

Την πήρα και την πούλησα,
για 186 ολόκληρα λεπτά
έφτιαξα καρτ ποστάλ εμένα αγκαλιά
με το παγόβουνο
και στο' στείλα να δεις ότι είναι αληθινό
και να λυγίσεις μια στιγμή
αργά το βράδυ πριν ξαπλώσεις.

ΝΕΚΟΡΙΡΑΤΙ

Με μία απόχη χωρίς λέξεις χωρίς πάνες χωρίς τζαμένια φέρετρα χωρίς απολογίες χωρίς χρέη που ξεπηδούν ζητώντας πληρωμή χωρίς την ανανέωση της πίστης και όρκων που δε βρίσκουνε παρόν χωρίς φανταστικές ανισώσεις που οδηγούν σε κορυφές και πρόποδες χωρίς κάποιον να στέκεται σε τίποτα απ' τα δύο χωρίς μνήμες χωρίς λάθη χωρίς συμβολισμούς χωρίς ταυτίσεις και αναμνήσεις με ελέγχους χωρίς ελέγχους με χρόνο καμένο μέσα σ' ένα δέντρο αλλά χωρίς το τέλειο χωρίς τη γνώση του χωρίς τη δυστυχία της χωρίς τη μολυσματική ασθένεια της υποψίας και του κακόφωνου τρελού που λέει "μπούρδες" -εγώ τα λέω εγώ τ' ακούω- χωρίς τα χαρτομάντιλα ή τα μπρελόκ χωρίς την ασφαλτο χωρίς τσιγάρα με τσιγάρα με σέσουλες και κούραση ταυτόχρονα με επιφάνεια με σάλτο στην πισίνα διαστημικής ταράτσας χωρίς φίλους που λένε ακόμα σ' αγαπώ χωρίς αυτοκόλλητα από γαριδάκια χωρίς παπούτσια με αερόσολες μόνο ριμπάουντ με τύψεις με κυνήγι στα αβαθή για το χαμένο χρυσάφι χωρίς τον σιωπηλό με τον σιωπηλό χωρίς οίκτο χωρίς αντοχή χωρίς μια στιγμιαία άφεση εαυτού χωρίς να διαφαίνεται ο λόγος χωρίς να μένει γη κάτω απ'τα πόδια μας απ' τη νεροποντή χωρίς να στέκουμε στο ίδιο μέρος πλέον χωρίς να στέκαμε κάπου γόνιμα ποτέ με λύσσα με πρακτική βεβαιότητα χωρίς απάτες μεταμόρφωσης χωρίς τρικλοποδιές στα σκαλοπάτια χωρίς ανάγκες ειδικές γενικές μόνιμες έκτακτες χωρίς γλώσσες ακαταλαβίστικες που βγάζουν νόημα χωρίς τροφή για κότες χωρίς αυτούς χωρίς μαχαίρι χωρίς χλωρίνη χωρίς μελάνι χωρίς πρόσωπο

NEKORIK

περόνη στην αριστερή του ρώγα
στ' αστέρια μαύρα τριαντάφυλλα
μαδούσανε οι φίλοι
μπαίνανε σ' άλλο δέρμα
εμ, έδινε έμπνευση το σκάμμα του αποκάτω
γι' αυτό έμπηγα καρφίτσες στην κοιλιά
να φεύγουν τα τσιμπούρια
εγώ φορούσα εσένα,
εσύ εμένα,
καλλιγραφίες κάναμε
ζήλος μεγάλος
αγχωνόμασταν με κόλλες
ήρθαν μετά
μας βρήκανε
σκυφτούς με χείλη μαυρισμένα
στο βιουμάστερ

ΝΕΚΟΡΙΡΑΤΙ

Μες σε κουκούλια από λάτεξ
κρύβεται η «αδερφή» ελπίδα μας.
Καλύπτεται απ'το μπλε μιας φλεγμονής
και απειλεί με μακρυκάνικα στουσιά
το αγύμναστο κομμάτι της
Απροσεξίας.
Σκάει σαν πρόωρο, τρομακτικό στο έδαφος
ενώ ζουμιά λιπαίνουν τα μαχαίρια.
Μα πριν πνιγεί
κρατιόμαστε από έλατα και ελιές
ν' ανέβουμε,
«Θεέ μου» λέγοντας,
θολοί τους τοίχους, όχι με σκάλες
αλλά σύρματα.
Κατηφορίζοντας και στρίβοντας
σε πόρτες που φιλοξενούν
χορταριασμένους φιόγκους.
Κάποιου υπογείου φοίτησης,
Ώσπου χτυπάει η καμπάνα.
Τετάρτη,
ένα απόγευμα
που αν δεν ξημερώνει,
είναι που ό,τι κοιτάει σταθερά μέσα στο σπίτι
ψάχνει να σπάσει το παράθυρο.
Για να ματώσει η τρέλα.

Ο κύριος Κώνος είναι πάτωμα ντελίριο.
Το τσίρκο τον ζητάει για γούρι.
Αυτός είναι σεμνός.
Δεν μπλέκεται με θεάματα και φώτα.
Κερνάει άμα είσαι κουρασμένος
και θες να πελαγώσεις.
Μοιράζει όσες του απομένουν καραμέλες
ενός περιοδεύοντος που κάθε 15
σε ξέφωτα με βρώμικους φανούς συχνάζει.
«Καθαρίζει» για τους άτυχους.
Στα φορτηγά πετάει φθόνους.
Δεν είναι αστείος, κρατάει λαμπάδα.
Με κάνει να κλαίω από τα γέλια που κρατάει λαμπάδα.
Πώς, λέει, θα δώσει το τσίρκο την τελευταία του παράσταση?

ΝΕΚΟΡΙΡΑΤΙ

Στην κόρη τους καθρεφτιζόταν
ένα νησί αποκολλημένο
πάνω σε μια ονειροκαταιγίδα
κολύμπαγε στη θάλασσα
που 'χαν πετάξει τα παιχνίδια
της χειροκίνητης γενιάς
για να πεθαίνουν
άκλαυτα

γλιστρώντας μες στην πίσσα και το λίπος
πίσω από ωρολογιακές κουβέντες
χώνονταν φίλοι, κούκλες και αργίες
μέσα σε κούτες από σπέρτα.

και προχωρούσανε μαζί
στο δρόμο που έδειχνε το καζανάκι
ώσπου να τυναχτούν τα ξυπνητήρια

NEKORIK

Την τέφρα των ψόφρων φυλακών σας θέλω.
Για να λαδώνω τις πληγές.
Εσείς που ξέρω ότι λυπάστε, που θ'αντιτείνετε μια μέρα,
«κρίμα, μπορούσε και αλλιώς».
Το τσίγκινο δοχείο να κρατάτε θέλω.
Να με στριμώξετε, δυο λόγια να μου πείτε,
Για την απλότητα που δεν μπορώ να δω,
Για την απόσταση που αγωνίστηκα να έχω,
Για το χαμένο άροτρο που σκούριασε
Και ασπρίζει τους κροτάφους.
Εγώ ακούμπησα και λέρωσα λιγάκι
Και να θυμάμαι θέλω.
Κι έτσι γελάω μηχανικά, όταν κάποιος πέφτει,
Και περιμένω ήσυχα να έρθει η σειρά μου,
Για να γελάσουν κι άλλοι.
Σαν φύλακας της στέγης, το χέρι μου στην αστραπή
Για αλεξικέραυνο, για οδύνη,
Θέλω.
Είναι που προσδοκώ το πάθημά μου.
Που με τη βία πίσω μου το άφησα
Και δέθηκα πισθάγκωνα με δαύτο.

ΝΕΚΟΡΙΝΑΤΙ

Στην ίδια άκρη της πόλης

Ο ασφαλίτης

Κυκλοφορεί τα βράδια

Αθέατος

Φορώντας

το τυχερό του βρακί

Με τα φωσφοριζέ τουφέκια

και τις βιονικές φάκες.

Ο ασφαλίτης είναι ο ήρωας

των παιδικών μας χρόνων.

Ο απατεωνάκος που τρώει

τα αποφάγια αυτών που καρφώνει.

Αφήνει πίσω του

άδειες συσκευασίες μόλτο τσάμπιον.

Μπορεί με το σουγιά του

να σου ξεσκίσει το καλσόν

Και να γεννήσει τα παιδιά σου.

Είναι παράφρων σε σημείο που τον χρειάζεσαι.

Ένα σπίτι πλωτό
Σε κλουβί γεννημένο
Μπογιατίστηκε θέλοντας
Κι εσένα.
Κι εμένα.
Κι αυτόν που είχα.
Κι αυτόν που είχες.
Αλλά για λίγο
Λίγο πολύ.
Μετά ξεχνούσα τ' όνομά μου
Σπίτι με γύρναγαν πρωί να συγυρίσω.
Σαν κακός.

PR DIOGEN pro kultura magazin
<http://www.diogenpro.com>

ΝΕΚΟΡΡΑΤΙ